"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ବାବାଙ୍କ ଭଳି ଦୟାଶୀଳ ହୋଇ ଅନେକଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଅ, ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ଦିନରାତି ସେବାରେ ଲାଗି ରହୁଛନ୍ତି - ସେହିମାନେ ହିଁ ବାହାଦୁର ଅଟନ୍ତି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଉଚ୍ଚ ଭାଗ୍ୟ ଗଢିବାର ମୁଖ୍ୟ ଆଧାର କେଉଁ କଥା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ?

ଉତ୍ତର**:-** ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଉପରେ । ଯିଏ ଯେତେ ବାବାଙ୍କୁ ଯୋଗ କରୁଛି ସିଏ ସେତେ ନିଜର ଭାଗ୍ୟକୁ ଉଚ୍ଚ କରୁଛି । ତେଣୁ ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥେ କର୍ମ କରି ମଧ୍ୟ ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଉଥାଅ ତେବେ ଭାଗ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ହୋଇଯିବ ।

ଗୀତ**:-** ତକଦୀର ଜଗାକର ଆଇ ହୁଁ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଶିଶୁମାନେ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ନିଜର ପୂର୍ବଜନ୍ମର କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଭାଗ୍ୟକୁ ସାଥିରେ ନେଇ ଆସିଥା'ନ୍ତି । କେହି ସାହୁକାର ଘରେ ତ ଆଉ କେହି ଗରିବ ଘରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ତାଙ୍କର ପିତା ମାତା ମଧ୍ୟ ଭାବିଥା'ନ୍ତି ଯେ, ମୋର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଆସିଗଲା । ଯିଏ ଯେଉଁ ଭଳି ଭାବରେ ଦାନପୁଣ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ସେହି ଅନୁସାରେ ଜନ୍ମ ମିଳିଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ମିଠା ମିଠା ବିଚ୍ଛେଦୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ କଳ୍ପ ପରେ ପୁନର୍ବାର ବାବା ଆସି ଏହି କଥା ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ଆମେ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ସାଥିରେ ନେଇ ଆସିଛୁ, ସ୍□ର୍ଗର ରାଜତ୍□ର ଭାଗ୍ୟ ସାଥୀରେ ନେଇ ଆସିଛୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଜନ୍ମ ହେବା ମାତ୍ରକେ ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛୁ, ଯେଉଁମାନେ କି ଭଲ ଭାବରେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଛୁ ଏବଂ ମନେ ପକାଉଛୁ । ଏକଥା ସେମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି କାରଣ ଯୋଗ ସହିତ ଭାଗ୍ୟର ମଧ୍ୟ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି । ଯେହେତୁ ତୁମେମାନେ ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ନେଇଛ, ତେଣୁ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ମଧ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର । ଯେତେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ଭାଗ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ହେବ । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଉଛି । ତୁମେମାନେ ଏଠାକୁ ସୁଖଧାମର ଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ଏବେ ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକେ ନିଜକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ କିପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛି । ମମ୍ମା ବାବା ଏବଂ ସେବାଧାରୀ ପିଲାମାନେ ଯେପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା ଦ୍□ାରା ରଚନା ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଆସିଯିବ । ଋଷି, ମୁନି ଆଦି କେହି ବି ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ଚକ୍ରର ସ୍ମୃତି ରହୁଛି । ଦୁନିଆରେ କେହି ବି ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ନିଜର ଭାଗ୍ୟକୁ ଜାଣିଛ । ତେଣୁ ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥେ କର୍ମ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ, ଘରଦ୍□ାର ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ହେବ । କେହି ଯଦି ନିର୍ବନ୍ଧନ ଅଛନ୍ତି ତେବେ ସିଏ ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରିପାରିବେ । ଯଦି କୌଣସି ସନ୍ତାନ-ସନ୍ତତି ନାହାନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ସେବା କରିବାର ବହୁତ ଭଲ ସୁଯୋଗ ରହିଛି । ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ବା ପତିଙ୍କର ବନ୍ଧନ ରହିଥାଏ । ଯଦି ପିଲାଛୁଆ ନାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି ନା । ସେମାନେ ଯେପରି ବାନପ୍ରସ୍ଥୀ ହୋଇଗଲେ । ପୁଣି ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ସଙ୍ଗ ଦରକାର । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ସାଧୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ବା ନିବୃତ୍ତି ମାର୍ଗବାଲାଙ୍କର ସଙ୍ଗ ମିଳିଥାଏ । ତେବେ ନିବୃତ୍ତିମାର୍ଗୀ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଦିଆଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଦିଆଇପାରିବ । ତୁମକୁ ବାବା ଆସି ରାସ୍ତା ବତାଇଛନ୍ତି ।

ଭାରତର ୮୪ ଜନ୍ମର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଅ । ଭାରତବାସୀ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ଏହା କୌଣସି ଜଣଙ୍କର କଥା ନୁହେଁ । ଯେଉଁମାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ହୁଅନ୍ତି ସେହିମାନେ ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ, ବୈଶ୍ୟବଂଶୀ.... କୁଳରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କ୍ରମଅନୁସାରେ ପଦ ପାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ଭାରତର ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରର ରାଜକୁମାର ହେଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯାହାଙ୍କୁ ଦୋଳୀରେ ଝୁଲାଇ ଥାଆନ୍ତି । ଦ୍□ିତୀୟ ନମ୍ବରକୁ ଝୁଲାଇ ହିଁ ନ ଥାନ୍ତି କାରଣ କଳା କମ ହୋଇଯାଏ । ଯିଏ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରର ଅଟନ୍ତି, ପୂଜା ତାଙ୍କର ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଲୋକମାନେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଜଣେ ବା ଦୁଇ ତିନି ଜଣ ଅଟନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଡିନାଇଷ୍ଟି (କୁଳ) ଚାଲିଥାଏ, ଏକଥା କାହାକୁ ବି ଜଣାନାହିଁ । ପୂଜା କେବଳ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରର ହୋଇଥାଏ । ନମ୍ବର ତ କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ହିଁ ମିଳିଥାଏ । ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର କି, ମୁଁ କାହିଁକି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ନ ଆସିବି, ମମ୍ମା ବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବି, ତାଙ୍କର ରାଜଧାନୀ ନେଇ ନେବି । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ସେବା କରିବେ, ସେମାନେ ଭଲ ଭଲ ମହାରାଜାଙ୍କ ଘରେ ଜନ୍ମ ନେବେ । ସେଠାରେ ତ ମହାରାଜା ମହାରାଣୀ ହିଁ ଥିବେ । ସେହି ସମୟରେ ବା ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ରାଜାରାଣୀର ଉପାଧି ନ ଥାଏ । ତାହା ପରେ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ଦ୍□ାପରଯୁଗରୁ ଯେତେବେଳେ ପତିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକ ସମ୍ପତ୍ତିବାଲାଙ୍କୁ ରାଜା କୁହାଯାଏ । ପୁଣି ମହାରାଜା ଉପାଧି କମ ହୋଇଯାଏ ଅଥବା ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଏ । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଆରମ୍ଭ

ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ଗରିବ ଏବଂ ଧନୀଙ୍କ ଭିତରେ ଫରକ ତ ରହିଥାଏ ନା । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ ଏବଂ ତାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ନେଉଛ । ଅନ୍ୟସବୁ ସତସଙ୍ଗରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ କଥା ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଭକ୍ତି କରିବା ଶିଖାଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ଜ୍ଞାନ ଦେଇ କେବେ କାହାର ସଦଗତି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବେଦ, ଶାସ୍ତ୍ର, ଆଦି ସବୁ କିଛି ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର । ସଦଗତି ତ ଜ୍ଞାନ ଦ୍□ାରା ହୋଇଥାଏ । ଦୁନିଆରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ମାନୁଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମା ମଝିରେ ତ କେହି ବି ଫେରିଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଶେଷ ସମୟରେ ହିଁ ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଫେରାଇ ନେଇଯାଆନ୍ତି । ଏତେ ସବୁ ଆତ୍ମା କେଉଁଠି ଯାଇ ରହିବେ? ସବୁ ଧର୍ମବାଲାଙ୍କର ବିଭାଗ ତ ଅଲଗା ଅଲଗା ନା । ତେବେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଏକଥା ତ କାହାକୁ ବି ଜଣାନାହିଁ ଯେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବୃକ୍ଷ ଅଛି । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବୃକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ଜୀବାତ୍ମାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବୃକ୍ଷ ରହିଛି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ଆମେ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଛାଡି ଘରକୁ ଯିବା । "ମୁଁ ଆତ୍ମା" ଏହି ଶରୀରଠାରୁ ଅଲଗା - ଏହି କଥା ଭାବିବା ଅର୍ଥାତ୍ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିଯିବା । ନିଜେ ମରିଗଲେ ଦୁନିଆ ମରିଗଲା । ମିତ୍ର, ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଛାଡିଦେଲ । ପ୍ରଥମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରି, ପଦର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ତା ପରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ତ ବହୁତ ସହଜ । ଯଦିଓ କେହି ରୋଗୀ ବି ହୋଇଥାନ୍ତୁ, ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିବା ଦରକାର ଯେ, ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଯେଉଁମାନେ ପକ୍କା ଯୋଗୀ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଶୀଘ୍ର ଶରୀର ଛାଡିବା ମଧ୍ୟ ଭଲ ନୁହେଁ, କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ଯୋଗରେ ରହି ରୁହାନୀ ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି । ଯଦି ମରିଯିବେ ତେବେ ସେବା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେବା କରିବା ଦ୍□ାରା ନିଜର ପଦ ଉଚ୍ଚ କରିପାରିବେ ଏବଂ ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କର ସେବା ମଧ୍ୟ ହେବ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇପାରିବେ । ଆମେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଭାଇ ଭାଇ, ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି କହିଥିଲି । ତୁମେ ଏହିକଥା କାହାକୁ ବି ବୁଝାଇପାରିବ, ତାଙ୍କୁ କୁହ, ଭଉଣୀ ଏବଂ ଭାଇମାନେ - ଆପଣଙ୍କର ଆତ୍ମା ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି ଯିଏକି ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥିଲା । ଏବେ ପୁଣି ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହୋଇ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାକୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍□ାରା ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗର ପୁରା ଚାର୍ଟ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । ଜ୍ଞାନର ଚାର୍ଟ ତ ରଖିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ତ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଚାଲିଛନ୍ତି । ତେବେ ଯାଞ୍ଚ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ, ମୋ ଉପରେ ଯେଉଁ ବିକର୍ମର ବୋଝ ରହିଛି, ତାହା କିପରି ଓହ୍ଲାଇବି, ସେଥିପାଇଁ ଯୋଗର ଚାର୍ଟ ରଖିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ମୁଁ କେତେ ଘଣ୍ଟା ଯୋଗ କରିଛି? ବ୍ରହ୍ମଲୋକକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ କରିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ କରିଥା'ନ୍ତି । ବହୁତ ଓଲଟ ପାଲଟ ମଧ୍ୟ ହେବାର ଅଛି । ତା'ର ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଚାଲିଛି । ବୋମା ଆଦି ମଧ୍ୟ ତିଆରି ହୋଇ ଚାଲିବ । ଗୋଟିଏ ପଟେ କହୁଛନ୍ତି କି, ଆମେ ଏଭଳି ଏଭଳି ମୃତ୍ୟୁର ସାମଗ୍ରୀ ତିଆରି କରୁଛୁ । ଅନ୍ୟପଟେ କହୁଛନ୍ତି ମୃତ୍ୟୁର ସାମଗ୍ରୀ ତିଆରି କର ନାହିଁ । ସମୁଦ୍ର ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ମାରିବାର ଯନ୍ତ୍ରପାତି ରଖିଛନ୍ତି, ଉପରକୁ ଆସି ବୋମା ପକାଇ ପୁଣି ସମୁଦ୍ର ଭିତରକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଏଭଳି ଏଭଳି ଜିନିଷ ବା ମାରଣାସ୍ତ୍ର ତିଆରି କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ଏସବୁ ନିଜର ବିନାଶ ପାଇଁ ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । କେତେ ବଡ ବଡ ମହଲ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏସବୁ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ । କଥାରେ ଅଛି କାହାର ଦବି ରହିବ ଧୂଳିରେ....... ଲଢେଇ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଚେଷ୍ଟା କରି ସମସ୍ତଙ୍କର ପକେଟ ଖାଲି କରିଦେବ ଅର୍ଥାତ୍ ଜବରଦସ୍ତ ଲୁଟି ନେବେ । ଚୋର ମଧ୍ୟ କେତେ ଲୁଟି ନେଉଛନ୍ତି । ଲଢେଇରେ କେତେ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ । ଘରଦ୍□ାର ସବୁ ଭାଙ୍ଗିଯିବ । ବୋମା ପଡିବା ଦ୍□ାରା ସୃଷ୍ଟିର ତିନିଭାଗ ସ୍ଥାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ବାକି ଗୋଟିଏ ଭାଗ ରହିଯିବ । ଭାରତ ଗୋଟିଏ ପଟରେ ଅଛି ନା । ବାକି ସମସ୍ତେ ତ ପରେ ଆସିଛନ୍ତି । ତେବେ ଭାରତ ଖଣ୍ଡ ରହିବ । ମୃତ୍ୟୁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ହେବ ନିଶ୍ଚିତ । ତେବେ ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପତ୍ତି କାହିଁକି ନ ନେବା, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଲୌକିକ ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବାକୁ ହେବ । ବାକି ଯଦି କୌଣସି ବନ୍ଧନ ନାହିଁ ତେବେ ବାବା ରାଏ ଦେବେ ଯେ, ସେବାରେ କାହିଁକି ଲାଗି ନ ଯିବ । ଯଦି ସ୍□ତନ୍ତ୍ର ଅଛ, ତେବେ ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିପାରିବ । ଆଚ୍ଛା ଯଦି ବାହାରକୁ ନ ଯାଇ ପାରୁଛ, ତେବେ ନିଜର ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ତ ଦୟା କରିପାରିବ ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ତ ଶୁଣାଇପାରିବ । ପୂର୍ବରୁ କହୁଥିଲ ନା ବାବା ଦୟାକର । ଏବେ ତ ତୁମକୁ ରାସ୍ତା ମିଳିଗଲା ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଦୟା କରିବା ଉଚିତ୍, ଯେପରି ବାବା ଦୟା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ହଠଯୋଗ ଆଦିରେ କେତେ ମେହନତ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ସେସବୁ କିଛି ନାହିଁ । କେବଳ ଯୋଗ କର ତେବେ ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ଏଥିରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । କେବଳ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କରିବାର କଥା । ବସା ଉଠା କର, କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍□ାରା ଭଲେ ସବୁ କିଛି କର, କେବଳ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ବାବାଙ୍କ ସାଥିରେ ଲଗାଅ । ତୁମକୁ ସେହି ପ୍ରେମିକଙ୍କର ସଚ୍ଚା ସଚ୍ଚା ପ୍ରେମିକା ହେବାକୁ ପଡିବ । ସିଏ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି, ହେ ପ୍ରେମିକାମାନେ, ହେ ପିଲାମାନେ! ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ତୁମେ ବହୁତ ସ୍ମରଣ କରିଛ କିନ୍ତୁ ଏବେ ମୋତେ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଁ ପ୍ରେମିକ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ଏହି ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଦେଉଛି । କିଛି କିଛି କଥା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖାଯାଇଛି । ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଗୀତା ଶୁଣିଲେ ତୁମେମାନେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ପାଉଛ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଗୀତା ଶୁଣି ତୁମେମାନେ ଜୀବନ ବନ୍ଧନରେ ଆସିଯାଉଛ, ସିଢିରେ ତଳକୁ ତଳକୁ ଖସି ଆସିଛ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜ ବୁଦ୍ଧିରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ହେଲା ବୁଦ୍ଧିର ଯାତ୍ରା । ଯାହା ଦ୍□ାରା ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ବେଦ, ଶାସ୍ତ୍ର, ଯଜ୍ଞ, ତପ ଆଦି କରିବା ଦ୍□ାରା ପାପ ନାଶ ହେବ ନାହିଁ । ଏହା ଦ୍□ାରା ତଳକୁ ହିଁ ଖସି ଆସିଛ । ଏବେ ତୁମକୁ ଉପରକୁ ଯିବାକୁ

ହେବ । କେବଳ ସିଢି ଚିତ୍ର ଦ୍□ାରା କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ, ଯେ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ତା'ଉପରେ କେହି ନ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଯେମିତି ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଚିତ୍ର ଦେଖାଇ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ, ଏହା ହାତୀ ଅଟେ । ଯେତେବେଳେ ସିଏ ହାତୀ ଦେଖିବ ତେବେ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡିବ । ଯେପରି ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯାଇଛି । ଚିତ୍ରରେ ସର୍ବଦା ଛୋଟ ଜିନିଷ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ, ବୈକୁଣ୍ଠ ତ ବଡ ହୋଇଥିବ ନା । ବଡ ରାଜଧାନୀ ହୋଇଥିବ । ସେଠାରେ ହୀରା ନୀଳାର ମହଲ ଥାଏ, ତାହା ପୁଣି ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଏ । ସବୁ ଜିନିଷ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ନଚେତ୍ ଏହି ଭାରତ ଏତେ ଗରିବ କିପରି ହେଲା । ସାହୁକାରରୁ ଗରିବ, ଗରିବରୁ ପୁଣି ସାହୁକାର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ଡ୍ରାମା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ସିଢି ଚିତ୍ର ଉପରେ ବୁଝାଯାଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ନୂଆ ନୂଆମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦ୍□ାରା ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯିବ, ମୁଖ ଖୋଲିଯିବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସେବା ଯୋଗ୍ୟ କରାଯାଉଛି । କେତେକ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରରେ ତ ବହୁତ ପିଲା ଅଶାନ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବାହାରେ ଘୂରି ବୁଲିବା କାରଣରୁ ବହୁତ କ୍ଷତି କରିଦେଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ମଧ୍ୟ ଖରାପ କରି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । କ୍ରମଅନୁସାରେ ତ ଅଛନ୍ତି ନା । ତେବେ ବାବା କହିବେ ତୁମେ ପାଠ ପଢିଲ ନାହିଁ ଏବେ ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ଦେଖ । ଦିନକୁ ଦିନ ଅଧିକ ଅଧିକ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବାକୁ ଲାଗିବ । ପାପ କରିଲାବାଲାଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ମିଳିଚାଲିବ । ସେତେବେଳେ ପୁଣି କହିବେ ମୁଁ କାହିଁକି ତୁଚ୍ଛାଟାରେ ପାପ କଲି । ବାବାଙ୍କୁ ଶୁଣାଇ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ କରିବା ଦ୍□ାରା ଦଣ୍ଡ କିଛିଟା କମ୍ ହୋଇଯାଇପାରେ । ନଚେତ୍ ବୃଦ୍ଧି ହେବାକୁ ଲାଗିବ । ଏହିଭଳି ବହୁତ ହେଉଛି । ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି କ'ଣ କରିବି - ମୋର ତ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ଛାଡୁନାହିଁ । ତା' ଅପେକ୍ଷା ତ ଘରେ ଯାଇ ରହିବା ଭଲ । କେହି କେହି ତ ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ଆଉ କେହି ଅପସେବା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଆମ ସେନାବାହିନୀରେ କିଏ କିଏ ବାହାଦୁର ଅର୍ଥାତ୍ ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଅଛନ୍ତି, ବାବା ସେମାନଙ୍କର ନାମ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାକି ଏଠାରେ ଯୁଦ୍ଧ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏସବୁ ହେଲା ବେହଦର କଥା । ବାବା ନିଶ୍ଚିତ ଭଲ ଭାବରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ମହିମା କରିବେ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଦୟାଶୀଳ, କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ବାଡି ଅର୍ଥାତ୍ ସାହାରା ହେବାକୁ ପଡିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ ଯେ, ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ପାପାତ୍ମା ଏବଂ ପୁଣ୍ୟତ୍ମା ବୋଲି କୁହାଯାଏ ନା । ଏମିତି ନୁହେଁ କି ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ପରମାତ୍ମା ଅଛନ୍ତି ବା ଆତ୍ମା କେବେ ପରମାତ୍ମା ହୋଇଯିବ । ଏହା ସବୁ ଭୁଲ କଥା । ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପରେ କ'ଣ ପାପ ଲାଗିପାରିବ । ତାଙ୍କର ତ ଡ୍ରାମାରେ ସେବା କରିବାର ପାର୍ଟ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ପାପାତ୍ମା ଓ ପୁଣ୍ୟାତ୍ମା ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଦିନେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥିଲେ ସେମାନେ ପୁଣି ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ତାଙ୍କ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ) ଶରୀରରେ ଆସି ଆମମାନଙ୍କୁ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ କରୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କ ମତରେ ଚାଲିବା ଦରକାର ନା ।

ଏବେ ବାବା ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି କରିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ରାଜଧାନୀ କିପରି ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ବାବା ହିଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସି ବ୍ରହ୍ମାମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ଦେବୀ-ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ସେମାନେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ସିଢିରେ ତଳକୁ ଖସି ଆସୁଛନ୍ତି । ଏବେ ପୁଣି ସବୁ କିଛିର ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ସ୍ଥାପନା କରାଉଛନ୍ତି । ଯୋଗବଳ ଦ୍□ାରା ତୁମେ ୫ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଜଗତଜିତ୍ ହେଉଛ । ବାକି ଲଢେଇ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ହୋଇ ବାବାଙ୍କ ସେବାରେ ଲାଗିଯିବାକୁ ହେବ, ତେବେ ଯାଇ ଭାଗ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ହୋଇପାରିବ । ଦୟାଶୀଳ ହୋଇ ଅନେକଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ଲାଠି ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ଏହି ଶରୀରରୁ ମୋହ ତୁଟେଇ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବାକୁ ହେବ କାହିଁକି ନା ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ । ରୋଗ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହିଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ।

ବରଦାନ**:-** କଲ୍ୟାଣର ଭାବନା ଦ୍□ାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାର ସଂସ୍କାରଗୁଡିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଥିବା ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ଭବ ।

ଯେପରି ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ଅଟ, ଯିଏ ଯେତେ ବି ହଲଚଲ୍ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ହଲଚଲ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ସେହିପରି ଦୈବୀ ପରିବାର ବା ସଂସାରୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଯେତେ ବି ପରୀକ୍ଷା ଆସୁ, କ୍ରୋଧିତ ହୋଇ ତୁମ ସହିତ ମୁହାଁମୁହିଁ ହୁଅନ୍ତୁ ବା ତୁମକୁ ଅପମାନ ଦିଅନ୍ତୁ ବା ଗାଳି ଦିଅନ୍ତୁ - ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ହଲଚଲ୍ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏଥିରେ କେବଳ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତି କଲ୍ୟାଣର ଭାବନା ରହିବା ଦରକାର, ତୁମର ଏହିଭଳି ଭାବନା ସେମାନଙ୍କର ସଂସ୍କାରକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେବ । ଏଥିରେ କେବଳ ଅଧୈର୍ଯ୍ୟ ହେବାର ନାହିଁ, ସମୟ ଅନୁସାରେ ଫଳ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବ - ଏହା ଡ୍ରାମାର ନିର୍ଧାରିତ ଅଟେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ପବିତ୍ରତାର ଶକ୍ତି ଦ୍□ାରା ନିଜର ସଂକଳ୍ପକୁ ଶୁଦ୍ଧ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ସ୍□ରୂପ କରି ଦୋଷ-ଦୁର୍ବଳତା ଗୁଡିକୁ ସମାପ୍ତ କର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଇଶାରା:- ମହାନ ହେବା ପାଇଁ ମଧୁରତା ଏବଂ ନମ୍ରତାର ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କର ।

ଯଦି ବାଣୀରେ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟତା ଏବଂ ମଧୁରତା ଥିବ, ତେବେ ବାଣୀର ନମ୍ବର ଜମା ହୋଇ ଚାଲିବ । ମଧୁରତାର ଗୁଣ ଯଦି ଜୀବନରେ ଥିବ ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାଣୀ ମୋତି ଭଳି ହୋଇଯିବ । ଏଭଳି ଲାଗିବ ଯେପରି କଥାକୁ କହୁ ନାହାଁନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମୋତିର ବର୍ଷା କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଏଭଳି କଥା କହୁଥିବେ ଯାହାକି ଶୁଣିବାବାଲା ଭାବିବେ ଯେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି କଥା କହିବୁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତୁମ କଥା ଶୁଣି ଶିଖିବା ପାଇଁ ବା ଅନୁକରଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା ମିଳିବ । ଏହିଭଳି ମଧୁରବାଣୀର ପ୍ରକମ୍ପନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍□ତଃ ହିଁ ଆକର୍ଷିତ କରିଥାଏ ।